

C

Create 1/2024

4	5-6	7-9	10-13	14-15	16-19	20-26	27-30	32-35	36-38
Editoriál časopisu Create	Pre klimatické zmeny, ktoré sa dejú okolo nás, si stále viac uvedomujeme, aké je dôležité pristupovať voči našej planéte ekologickejšie. Aj naša škola je zapojená do environmentálneho programu s názvom ZELENÁ ŠKOLA , ktorý učí žiakov ochraňovať životné prostredie. V rozhovore máme jeho vedúcu, pani Mgr. Eriku Gerbócovú, ktorá nám presnejšie vysvetlila zámery tohto krúžku.	MUDr. Ľubomír Okruhlica, CSc. , riaditeľ Centra pre liečbu drogových závislostí je známy odborník na závislosti, ktorý nám zodpovedal otázky o užívaní nikotínových výrobkov. V článku sa dozviete, ako sa vytvára závislosť, kvôli čomu sa nefajčiari stávajú fajčiarmi a aký nikotínový výrobok je najškodlivejší.	„Dovoľte, aby som vám predstavil neobyčajného človeka Borisa Hanečku (40) , ktorý je spojený s dianím, v našej móde, na Slovensku.” J. Mózer (riaditeľ SŠUPAT)	Veľa z nás sa po maturitách vyberie do sveta za svojimi snami. A tým, ktorí do toho všetko dajú, aby ich splnili, sa to aj úspešne podarí. Jeden z nich je Peter Budinský .	Aj v roku 2023 sa uskutočnil na našej škole DEŇ OTVORENÝCH DVERÍ , konkrétne v utorok, dňa 5.12. Budúci záujemcovia sa mohli ísť pozrieť na všetky naše odbory - či animáciu, fotografický dizajn, grafický dizajn, odevný dizajn alebo obrazovú a zvukovú tvorbu. Žiaci s radosťou prezentovali svoj talent návštevníkom a sprevádzali ich po odborných učebniach. Naši pedagógovia tiež živo konverzovali o ich profesii a odbore s rodičmi a budúcimi žiakmi.	Nielen pán Ing.arch. Jaroslav Baran nám prezradil svoje myšlienky o technickom pokroku animácií.	6.12. 2023 sa konali imatrikulácie našich prvákov na tému ŽIVÉ OBRAZY . Srdečne ich touto udalosťou vítame medzi študentmi SŠUPAT.	Niečo z našej tvorby a postrehy zo stužkovej slávnosti oboch štvrtáckych tried, doplnené o fotografie.	Nedá sa o tom pochybovať, že žiaci SŠUPATu sú talentovaní, čo sa týka ich umeleckých schopností a diel, ktoré vytvoria. Ale čo mimo školy? Čomu sa oni radi venujú vo voľnom čase? V tomto vydaní sme si vybrali žiaka obrazovej a zvukovej tvorby, Patrika Tomana z 3.A, ktorý sa venuje dosť nečakanému (aspoň pre Slovensko) športu - americkému futbalu.
Editoriál	Zelená škola	Fajčenie	Boris Hanečka	Úspešný absolventi	DOD	Animácia	Imatrikulácie	Poviedka Stužková	Šport

Editoriál

Už minulý rok, keď som nastúpila na SŠUPAT, tak mi bolo jasné, že toto budú najzaujímavejšie štyri roky môjho života. Aj v dobrom, aj v zlom.

Noci plné beznádeje a zúfalstva, keď skúšame nejaké naše dielo dokončiť, ktoré už nabudúce ráno musíme odovzdať. Vlasy si ideme vytrhnúť, keď sa nám pokazí súbor pre photoshop, ilustrator, toon boom, či už hocijaký iný program, na ktorom sme hodiny pracovali.

Panický last minute speed reading cez desiatky strán poznámok pred písomkou. A samozrejme, to namáhavé nosenie ťažkých A2 dosiek hore a dole schodmi.

Ale napriek tomuto všetkému to stojí za to. Každý nový deň prekonávame včerajšok, jeden ďalší pokrok za druhým, začneme odznova a spravíme to lepšie. Učíme sa na vlastných chybách, stávame sa silnejšími ľuďmi mentálne aj fyzicky, majstrami našej trpezlivosti a vytrvalosti.

„To sa nedá“ neexistuje, ako by pán Zajac povedal. Všetko sa dá spraviť, len to možno nebude fungovať na prvýkrát, ani na druhý a dosť pravdepodobne ani na tretí. Ale kým to neskúsime, tak sa nikam nepohneme.

Toto nám chcel ukázať náš vážený riaditeľ školy pán Mózer, ktorého sme mali ako učiteľa v prvom ročníku na figúre a povedal nám: „Musíte si veriť! Keď si neveríte, tak sa to samozrejme nepodari! Napríklad túto stoličku sem pred seba dám a preskočím ju, lebo si verím, že to dokážem! A tak sa to stane!“ Nuž, tak sa to stalo, ale až na druhý raz, po tom, čo sa rozčapil na zemi. Možno zakopol a spadol naschvál, aby nám ukázal, že naozaj nemáme nikdy nič vzdávať... Ale tak, ako ho my poznáme, mal iba zlý odhad.

Laura Laurová
šéfredaktorka

Pre klimatické zmeny, ktoré sa dejú okolo nás, si stále viac uvedomujeme, aké je dôležité pristupovať voči našej planéte ekologickejšie. Aj naša škola je zapojená do environmentálneho programu s názvom ZELENÁ ŠKOLA, ktorý učí žiakov ochraňovať životné prostredie. V rozhovore máme jeho vedúcu, pani **Mgr. Eriku Gerbócovú**, ktorá nám presnejšie vysvetlila zábery tohto krúžku.

O čom je presne krúžok ZELENÁ ŠKOLA? Aké má ciele? A prečo je dôležitá?

Zelená škola je environmentálny program, ktorého cieľom je vychovávať deti a mládež v zmysle zodpovednosti voči svetu, v ktorom žijú a budú žiť ďalšie generácie. Jej dôležitosť je nepopierateľná, pretože environmentálna gramotnosť sa stáva kľúčovým prvkom v tom, ako bude naša planéta vyzeráť, čo budeme dýchať, jesť ...

Aké rôzne aktivity organizujete v škole?

Naša škola organizuje množstvo aktivít spojených s ekologickým myslením. Mnohé z nich sa aj pravidelne opakujú, ako napr. čistenie Chorvátskeho ramena, zametanie ohorkov z cigariet v okolí školy, burza nepotrebných vecí (staré veci dostávajú „nový“ život), či návšteva útulku v Slobode zvierat. Samozrejme, okrem týchto pravidelných aktivít sa konajú aj ďalšie akcie. Medzi nim napr. návšteva spalovne odpadu,

návšteva Bratislavskej vodárenskej spoločnosti (BVS), besedy s environmentálnou problematikou (napr. problematika Žitného ostrova s p. Alenou Trančíkovou), či rôzne jednorazové podujatia smerované na zodpovedný prístup voči prírode (napr. výstava v Avion shopping park v Bratislave zameraná na recyklovaný odev).

Ako dlho už funguje krúžok?

Zelená škola na našej škole začala už svoj 13. školský rok, pričom začíname 5. certifikačné obdobie. Doteraz sme mali témy: Odpad, Voda, Zeleň a prírody a ako predposledné znovu Vodu. Toto 5. obdobie sme sa rozhodli začať novú tému – Doprava a ovzdušie.

Aká je nová téma na tento školský rok a prečo ste ju vybrali?

Ekológia je téma, ktorá sa týka každého z nás a naozaj, keď otvoríme oči, uvedomíme si, že v tejto problematike musíme viac zabráť – informovať sa a konať. Už počas môjho života vidím, ako sa menia klimatické podmienky – kedysi zima bola skutočná zima, keď už na začiatku decembra sme sa sánkovali, stavali „bunkre“ a snehuliakov. Dnes je snehu málo a aj keď napadne, rýchlo zmizne. Dokonca pred pár rokmi som celú zimu prechodila v „jarnej bunde“. K tomu keď vidíte ako zrazu je problém s nedostatkom vody, či prízemným ozónom človek začína premýšľať, čo môže spraviť pre to, aby ďalšie generácie nežili na planéte zahltenej odpadom, nedostatkom vecí potrebných pre život a prebytkom nepotrebných až toxických produktov. Preto viem program Zelená škola s cieľom ukázať, že dá sa to robiť

Zelená škola

Zelená škola

inak a odovzdávať mladým generáciám takéto základy ekologického správania sa, ktoré verím, sa stanú pevnou súčasťou ich osobnosti.

Čo vás osobne priviedlo k ekológii?

Najkrajšou časťou Zelenej školy je skutočne pocit, že nielen žijete v príjemnom školskom prostredí, ale tieto návyky si študenti preniesú ďalej aj do života mimo školy. Momentálne už prebehla akcia, na ktorú som sa asi najviac tešila – zber hračiek, kníh, hygienických potrieb a vianočného papiera pre detský domov. Zelená škola aj v predchádzajúcich rokoch pomáhala centru pre matky s deťmi a som rada, že tento rok sa pomoc znovu obnovila, aj keď v spolupráci s inou inštitúciou, nakoľko uvedené centrum, s ktorými sme spolupracovali predtým, neprejavilo záujem o hračky. Som skutočne šťastná, že sme našli miesto, kde môžeme darovať tieto veci, ktoré nielenže dostali druhú šancu na život, ale aj vyčaria úsmev na tvári detičiek, ktoré to v živote nie vlastnou vinou majú sťažené.

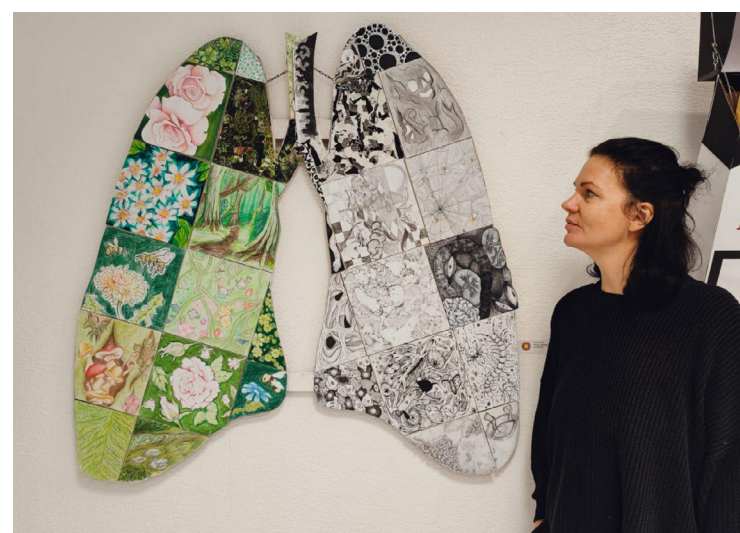
Aké rady máte pre tých, ktorí chcú ekologicky žiť, ale nevedia, kde začať?

Ako začať? Stačí si napr. otvoriť predpoveď počasia a uvidíte tie extrémne zmeny. Raz je teplo, raz je zima, v októbri je 28 stupňov a pod. A keď sa začnete zamýšľať nad tým, že „niekedy to takto nebolo“, začnete si klásť otázky – ako to bolo, prečo sa to mení. Stačí hľadať odpovede na tieto otázky v knihách, na internete, pýtať sa rodičov, učiteľov v škole. A nielenže sa začnete venovať ekologickej problematike, ale zistíte, že aj keď dostanete na jednu otázku odpoveď, automaticky s tým príde ďalšia otázka. Treba byť len zvedavý a zaujímať sa.

Sofia Ray
Jurikova Vodova

Foto: Laura Laurová 2.C. archív UAT

Fotodokumentácia z inštalácie výstavy

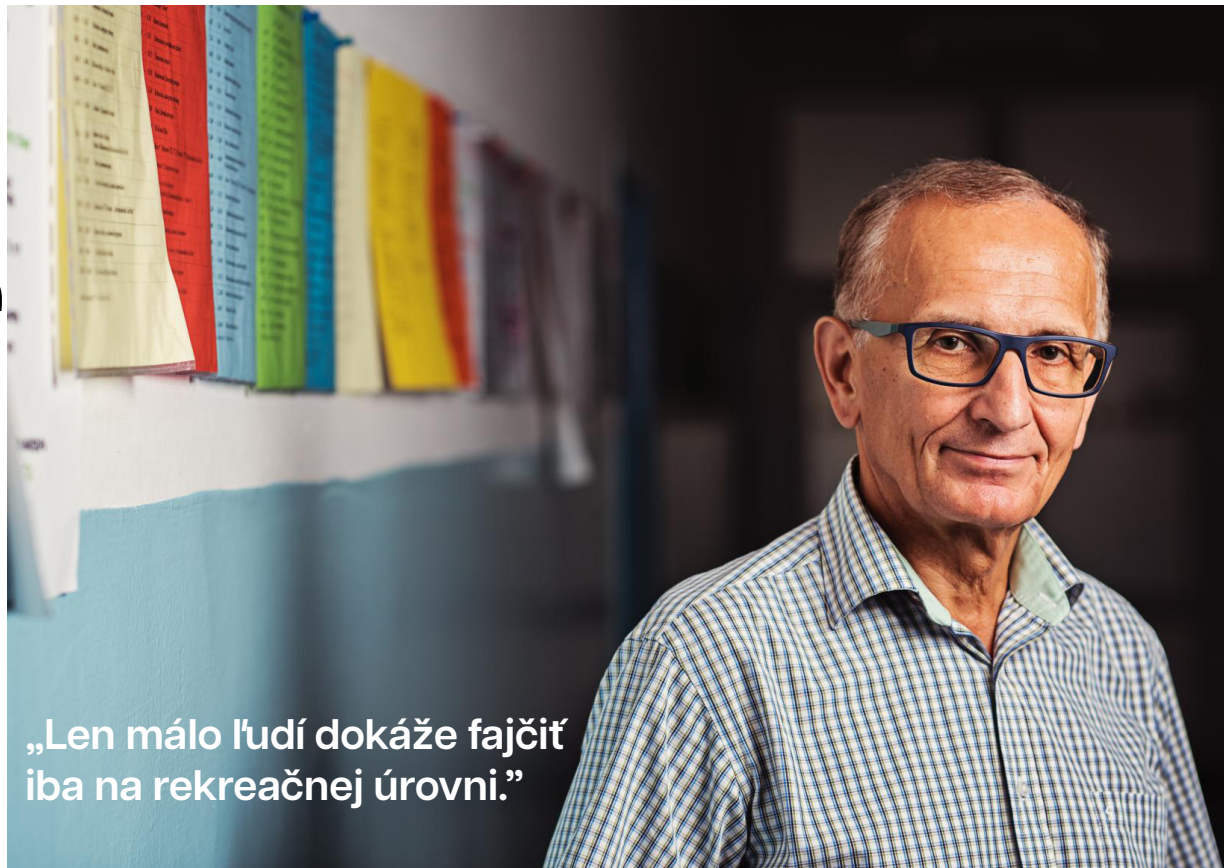
V Galérii UAT 2 na Mariánskej 8, s témou “FajčeNIE”. Výstava je umeleckým vyjadrením študentov k tejto téme a zároveň podporuje pozitívne myšlienky a emócie pre tých, ktorí sa rozhodnú s týmto zlozvykom skončiť. Na výstave môžete vidieť diela študentov zo všetkých odborov našej školy. Všetci ste, samozrejme, srdečne vítaní a budeme radi, ak nám zanecháte v knihe návštev aj vašu spätnú väzbu. Všetky galérie UAT na Mariánskej ulici sú otvorené každý deň od 13,00 do 18,00.

Tešíme sa na vás!

FajčeNIE

Fajčenie

MUDr. Ľubomír Okruhlica, CSc., riaditeľ Centra pre liečbu drogových závislostí je známy odborník na závislosti, ktorý nám zodpovedal otázky o užívaní nikotínových výrobkov. V článku sa dozvieme, ako sa vytvára závislosť, kvôli čomu sa nefajčiari stávajú fajčiarmi a aký nikotínový výrobok je najškodlivejší.

„Len málo ľudí dokáže fajčiť iba na rekreačnej úrovni.“

Čo je to závislosť?

Závislosť je psychické ochorenie, ktoré spôsobuje užívanie mnohých psychoaktívnych látok, okrem iného nikotínu. Budeme sa baviť o všetkých nikotínových výrobkoch, teda o cigaretách, zahrievanom tabaku, bezdymových výrobkoch, e-cigaretách, ale aj o nikotínových vrecúškach, pretože tá látka, čo spôsobuje túto závislosť, je konkrétne nikotín. Závislosť môže byť epizodická alebo kontinuálna. Závislosť sa všeobecne vyznačuje tromi znakmi. Prvý je ten, že človek stráca nad fajčením kontrolu - fajčí častejšie a viac cigariet, ako si pôvodne naplánoval, kupuje si viac balíčkov cigariet, ako pôvodne chcel. To môže byť teda aj človek, čo nefajčí často. Druhý je tá, že uprednostňuje užívanie nikotínu pred ostatnými oblasťami jeho života. Teda pred vzťahmi, prácou, atď. Keď ho upozorňujú rodičia, aby prestal fajčiť, upozorňuje ho partnerka, aby prestal fajčiť, začne pokašľávať... a napriek tomu s fajčením neprestáva. Posledným znakom sú fyziologické príznaky závislosti. Môže ísť o toleranciu, čo znamená, že keď vyfajčí jednu cigaretu, už mu to neprinesie pôvodný účinok, ako keď si ju dal prvýkrát, ale že sa ten mozog adaptoval, a teda na to, aby dosiahol pôvodný účinok, musí vyfajčiť viac cigariet. Keď

prestane fajčiť, dostane abstinenčný stav, čiže cíti sa nesvoj, je nervózny, nevie sa sústrediť, rozmyšľa nad tým, ako si zapáli cigaretu. Ak si ju zapáli po tom, čo sa cítil nesvoj, je to ďalším príznakom závislosti. Ak sú tieto znaky prítomné minimálne tri mesiace, dá sa o človeku povedať, že je závislý od nikotínu. Týka sa to všetkých nikotínových výrobkov.

Ktoré vekové skupiny sú najviac zasiahnuté fajčením?

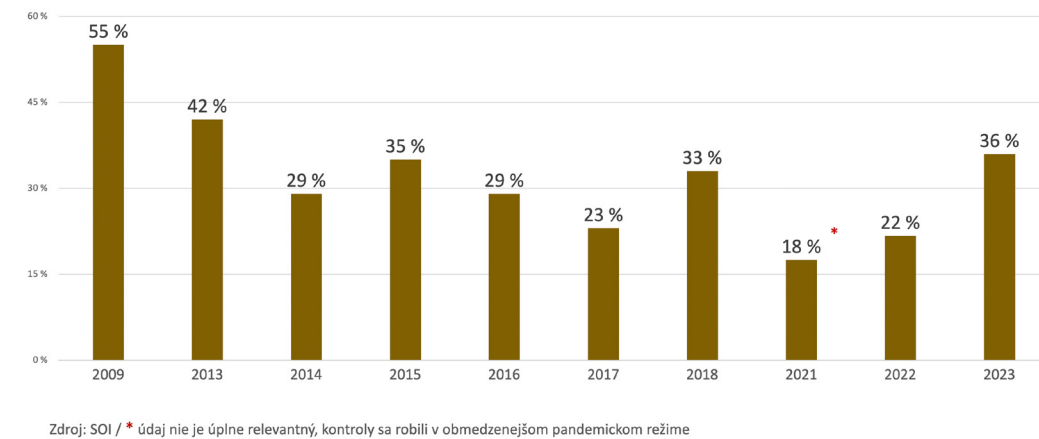
Rozhodne dospelí ľudia. Nedá sa povedať presná veková skupina, ale bude to niekde medzi 30 - 50 rokmi.

Aký má fajčenie dopad na psychické a fyzické zdravie človeka?

Na psychické zdravie má dopad taký, že vyvoláva závislosť. Nikotín má veľmi silný potenciál vyvolať závislosť, preto len málo ľudí dokáže fajčiť len na rekreačnej úrovni. To je najdôležitejší dopad fajčenia. Má milión škodlivých dopadov na telesné zdravie človeka, predovšetkým je zistené, že to je primárna príčina respiračných ochorení človeka ako napríklad chemická obštrukčná choroba

Foto: Miroslava Spodniaková

PERCENTUÁLNE VYJADRENIE ODPREDAJA TABAKOVÝCH VÝROBKOV OSOBÁM MLADŠÍM AKO 18 ROKOV NA ZÁKLADE SOI KONTROL

plúc, rakovina pľúc a podobne. Je to silný karcinogén, mimoriadne nebezpečný.

Na niektorých stránkach tvrdia, že to, že by sa dala rakovina pľúc dosiahnuť fajčením, je mýtus. Je to teda lož?

Áno, ona totižto vzniká takmer výlučne fajčením. Dá sa dosiahnuť ešte vdychovaním znečisteného ovzdušia. To sa stáva napríklad ľuďom, ktorí pracujú vo veľmi znečistených priestoroch, ako napríklad v bani alebo železiarňach.

Sú škodlivejšie e-cigarety alebo tie klasické?

Z hľadiska rozvoja závislosti to je jedno. Je jedno, či prijímate nikotín z tabaku alebo či prijímate nikotín ako prášok, nikotínovú náplň, čokoľvek. Je jedno, či užívate klasickú cigaretu, e-cigaretu, nikotínové vrecúško - tabakové, či beztabakové. Nie je tam rozdiel, lebo závislosť spôsobuje nikotín ako taký. Z hľadiska škodlivosti sú špecificky nebezpečné nikotínové vrecúška, ktoré obsahujú oveľa viac nikotínu ako klasická cigareta. Kým jedna cigareta obsahuje

či chronických respiračných chorôb, v porovnaní s klasickou, horiacou cigaretou. Teda z tohto hľadiska je najhoršia horiaca cigareta, ale nehoriace tabakové výrobky, teda e-cigarety spôsobujú takisto poškodenie telesného zdravia, ale nie v takom rozsahu ako pri klasickej cigarete. Samozrejme, najzdravšia možnosť je nefajčiť, ale ak si už máme vybrať, či fajčiť klasickú cigaretu alebo nehoriace tabakové výrobky, je lepšie prejsť na e-cigarety, užívať nikotínové vrecúška, alebo iné nehoriace tabakové výrobky, pretože to menej ničí zdravie. Fakt je, že väčšina fajčiarov týchto nehoriacich tabakových výrobkov časom prechádza na horiace cigarety, čo je ďalšie riziko. Chcú viac účinku.

Aké sú príčiny, pre ktoré ľudia siahajú po cigaretách a stávajú sa závislými?

Bežné príčiny sú, keď ľudia vyrastajú v prostredí, kde sa fajčí. Fajčenie sa pre nich stáva bežným. To je najčastejší spôsob, pre ktorý ľudia začínajú fajčiť. Ďalším bežným dôvodom je rovesnícka skupina. Keď sa pohybujete v prostredí, kde rovesníci fajčia, vyvolá to vo vás zvedavosť skúsiť, aké to je. Kebyže si zapálite raz, to je ešte v poriadku, ale ak sa to zopakuje viackrát - napríklad päť cigariet v krátkych časových intervaloch, potom hrozí riziko vytvorenia závislosti.

A čo ak ľudia začnú fajčiť kvôli tomu, že by ich k tomu donútila stresujúca situácia?

To sa týka len aktuálnych fajčiarov alebo bývalých fajčiarov. Keď človek nefajčí a nachádza sa v stresovej situácii, necíti potrebu zapáliť si cigaretu. Ľudia s fajčením teda bežne začínajú zo zvedavosti alebo kvôli potrebe zapadnúť.

Lucia Lilian Spodniaková

Boris Hanečka

„Dovoľte, aby som vám predstavil neobyčajného človeka **Borisa Hanečku (40)**, ktorý je spojený s dianím, v našej móde, na Slovensku. Určite aj vám rezonovali rôzne kreácie, ktoré sú v súčasnosti prezentované aj pani prezidentkou Čaputovou. Keď si človek pozerá jeho tvorbu, tak sú to rôzne kreácie, počnúc jednoduchým spracovaním bielej blúzky a čiernych nohavíc, až cez nejaké, na kontrastoch dvoch farieb spojené, oblečenie. Nebojí sa ani experimentu, keď na jeho módnej prehliadke nosia ženy na sebe žehliace dosky.” J. Mózér (riaditeľ SŠUPAT)

Čo vám zobrala a čo dala móda?

Keďže mám štyridsať rokov, mám pocit, že je ešte priskoro, aby som to vyhodnotil, ale dáva mi pocit sebarealizácie.

Ako ste pokračovali po zmaturovaní?

Študoval som na škole odevného výtvarníctva, ale na strednú som chodil na keramiku a porcelán. Nie som teda typický odevák, čo bolo pre mňa zároveň výhodou aj nevýhodou. Zmaturovať sa mi podarilo s mojou maturitnou prácou, ktorou boli šperky. Súčasťou bola aj malá módna prehliadka, kde ich predvádzali moje kamarátky. Celé to bolo na našu školu odvážne a stretlo sa to s pozitívnym, ale aj negatívnym ohlasom. Prijímačky som robil na Vysokú školu výtvarných umení, na katedru Textil a odev. Mal som tam otázku, či viem šiť. Odpovedal som, že neviem, ale chcem sa to naučiť. Oni chceli niekoho, kto má iskru a kto má chuť. Nehľadali teda hotového človeka, čo už všetko vedel, ale toho, kto

sa chcel učiť a rozvíjať. Na niektoré hodiny takmer nikto okrem mňa nechodil, len ja. Pretože ja som tie strihy jednak nevedel a jednak som sa ich chcel naučiť, a to kreatívne. Tí kolegovia, čo sa to už naučili na strednej škole, povedali, že oni to už vedia. Lenže nikdy nie je ten vek, kedy si môžete povedať, že už všetko viete. Ak si to poviete, určite by ste skončili. Lebo sa len opakujete, robíte to isté. Ako marketing to môže fungovať. No už sa nevyvíjate, už je to len o biznise.

A čo po vysokej škole?

Na to som nechcel čakať. Niektorí moji spolužiaci sa po doštudovaní stretli s úpadkom, pretože človek čaká, že mu bude prichádzať kopu zákaziek. No to nejakým spôsobom neprichádza. A preto si to treba vybudovať už počas štúdia. Ja som bral ponuky. Aj tie ťažšie a kontroverznejšie, ako napríklad robiť v televízii. Bolo to pohrdané zo strany školy a študentov, lebo všetci chceli robiť to ťažké umenie, ale potom si príliš uverili a nakoniec ich nikto nechcel.

Aká bola vaša najťažšia výzva?

Bola to výzva zo SND, ktorá mala názov Fashion ballet. Boli sme traja dizajnéri a ku každému z nás bol pridelený jeden choreograf, s ktorým sme mali spolupracovať. Ja som bol s Lukášom Timulakom, s ktorým sme sa veľmi zhodovali v názoroch. Problém bol počet, čím boli len dvaja tanečníci. Kolegovia ich mali pätnásť alebo dvadsať. Udržať pozornosť ľudí prostredníctvom oblečenia len na dvoch tanečníkov bolo naozaj náročné. Boli to dva modely, na ktorých som sa napracoval ako na tridsiatich.

Čo bol váš zlomový bod, kedy ste prerazili?

To bolo v treťom ročníku, kedy som, ako som už spomínal, prijal pozvania do televízie. Ale ďalší zlomový bod bol piaty ročník, vtedy som vyhral jednu súťaž, ktorej téma bola Tichá rebélia. Urobil som kolekciu, ktorá bola obrátená naruby. Inak to bola obyčajná košeľa a nohavice. Modelky cúvali dozadu. Vyhral som to, lebo som ako jediný splnil zadanie. Každý robil totižto hlučnú rebéliu. Moje modely boli jednoduché, čisté a svieže.

Vedeli by ste dať radu nám ako animátorom, ako navrhovať oblečenie pre naše charaktery, aby reflektovalo ich osobnosť a ich funkciu v príbehu?

V prvom rade je dôležitá konverzácia s kostýmovým dizajnérom. Vedieť sa s ním vžiť a ukázať mu svoju predstavu tak, aby to pochopil. Je možné, že sa ti to nepodarí, pretože si s ním musíš sadnúť, a ak si nebudete sedieť, nepôjde to. Na strednej škole som si uvedomil, že po doštudovaní školy si nebudem šiť sám. Musím mať tím ľudí. Pred porotou som si to musel ťažko obhájiť a vysvetliť im, že nie je dôležité, aby som odevy šil sám, ale aby som ich odkomunikoval krajčirovi, že aká je moja predstava. Aby oblečenie charakteru reflektovalo jeho povahu, treba sa zamyslieť nad zadanim,

ako som vravel pri tej Tichej rebélii. Aké všetky vlastnosti má hlavný charakter? Je to rebelka? A čo to znamená pre teba, ak je niekto rebelka? Kto je rebelka pre teba? Pipi dlhá pančucha? Urob postavu rodný list, koľko má rokov, ako vyzerá, identifikuj si ju, nájdi jej DNA. Koľko má rokov? Má deti, milenca, manžela, súrodencov alebo psa? Je vegetariánka? Alebo by ňou chcela byť? Má nadváhu? Trpí nejakou chorobou? Toto všetko ti ju pomôže identifikovať. Veľmi dobré je aj pozrieť sa na veci jedným okom. Nakresliť si to, napísať si to, potom na to na niekoľko dní zabudnúť a neskôr sa k tomu vrátiť. Možno to tam potom uvidíš.

Mali ste vo svojom profesionálnom rozvoji aj neprajných ľudí?

Chvalabohu áno. Keby bola voda len stojatá, bola by to nuda. Musí ju niečo rozvrieť, aby sme sa naučili nové veci. Samozrejme, vždy budú ľudia, ktorým sa tvoja vec nebude páčiť. Alebo aj áno, ale nebudeš sa im páčiť ty. Hoci ťa nepoznajú, jednoducho povedia - nie. Ale to je v poriadku. Jedna tretina ľudí vás vždy bude uznávať, jedna neznášať a jedna tretina prejaví absolútny nezáujem. Takže vám stačí komunikovať len s tými, čo vás podporujú.

Aké myšlienkové pochody u vás prebiehali pri riešení čiernych šiat a závoja pani prezidentky, keď išla navštíviť svätého otca?

To bolo zaujímavé, pretože raz mi jedna astrologička, ktorá ma nepoznala, povedala, že moje šaty uvidí celý svet. A stalo sa. Na tento projekt sme mali veľmi krátky čas. Urobil som asi trinásť návrhov a práve kvôli tej časovej tiesni sme si s mojou krajčirkou dohodli tri námety a tie sme predšli dopredu (bez toho, aby sme to neskôr ľutovali), ale to bolo čisto naše rozhodnutie, aby sme mali náskok. Keď som ukázal prezidentke všetky tri návrhy, pozdávali sa jej sice, ale vybrala jeden, ktorý si určite nechcela dať. Zdal sa jej príliš historizujúci, alebo až príliš kreatívny. Bol to jeden z tých troch, ktoré som mal pripravené. A bol to aj ten, ktorý sme realizovali. Napriek tomu, že si vybrala iné, vyslovene som ju poprosil, aby si ich vyskúšala. Tak si ich obliekla a zrazu sa jej zdali iné ako na návrhu. Stále sa jej zdali historizujúce, no nie, keď ich mala oblečené. Na seba jej pripadali ako jej druhá koža, alebo také brnenie. Čo sa týka závoja, ja a môj tím sme to tak pochopili, že tam ide po požehnanie Slovenska. Tak sme vytvorili závoj v tvare mapy Slovenska, s malými bodkami, predstavujúcimi označenie hlavných miest Slovenska.

Ten nápad s mapou bol váš, alebo vás k tomu naviedol protokol?

Tento nápad išiel práveže odo mňa, lebo na to ma tam zavolali. Aby som vytvoril niečo originálne. Nechcem nikomu krivdiť, ale protokol má veľa bielych miest na mape. Dokonca ho nepochopili ani svetoví hostia, pretože prišli vo veľkých

Boris Hanečka

večerných róbach s vlečkami. Keď sa stala žena prezidentkou, nikto možno nečakal, že problémom budú práve šaty. Muži prezidenti a všeobecne politici sa obliekajú podobne. Nikto nikdy neriešil, čo majú na sebe. Ale keď si to dá žena, zrazu je parádnica, zrazu ide o šaty, zrazu sa fintí. Česi volajú našu pani prezidentku pani prezidentova. To znamená žena prezidenta, nie prezidentka. Takže takto by som to analyzoval.

Mali ste nejaké zákazky, ktoré ste odmietli robiť?

Boli zákazky, ktoré som robil, lebo sa mi páčili ako projekt. No v podstate som si to dotoval a financoval ja. Nepoznal som hranicu medzi koníčkom a prácou. Dopadlo to tak, že som nemal na nájom, hoci mi ľudia vraveli - veď ty máš prácu tam a tam. Bolo ťažké im vysvetliť, že som za ne nedostával peniaze. To bola moja chyba, na ktorej som sa musel len poučiť. Postupom času som sa naučil hovoriť nie. Ak nie som spokojný ja, potom ako môžu byť spokojní aj oni? Povedať nie je veľmi dobré, a síce ťažké. Nie arogantne, ale poďakovať sa, odmietnuť a ísť si svojou cestou.

Čo je vaša najobľúbenejšia práca, na ktorú ste najviac pyšný?

To dúfam, že ešte len príde. Ale mám takú pamäť-nepamäť, lebo raz sa mi stalo, že som niekde zazrel šaty, ktoré som obdivoval - ako je tam urobený chrbát, ako dobre to tam je členené... A nevedel som o tom, že sú tie šaty moje. Ja som sa vlastne načapal na tom, ako obdivujem svoju vlastnú vec. To bolo veľmi príjemné zistenie. Ale za to sa človek tiež nemusí hanbiť, pretože to urobil najlepšie, ako to vedel a stále to malo tú iskru, s ktorou som bol po rokoch spokojný ešte aj ja.

Vraveli ste, že veľa pracujete. Ako sa dokázate od roboty odtrhnúť a dať si čas na oddych?

Ešte stále to úplne neviem. Väčšinou, keď mi nesvieti len oranžové, ale červené svetielko, k oddychu ma donúti kamaráti. Niekedy sa v tej práci človek zabudne. Mal som čas, kedy som si toho nakladal stále viac a viac, lebo ako sa hovorí - s jedlom rastie chuť. Dobré je si uvedomiť, že nezáleží na kvantite, ale na kvalite. Radšej sa naplno venovať trom zákazkám namiesto desiatich.

Čo vám móda priniesla, čo sa stalo vašim najväčším úspechom?

Každá posledná prehliadka. Keď sa pozriem na svoju poslednú prehliadku a vidím, že to stále ľudí oslovuje, vravím si wau. Lebo zažiaríť prvýkrát je síce náročné, ale udržať si, to je ťažšie. Mám ešte svoju srdcovku, kedy som mal obliecť múmiu. Volám ju moja najstaršia klientka, pretože zomrela v roku 1714. Ju obliecť bola veľká výzva a zároveň pre mňa krásna práca a obrovská pocta. Čo o nej vieme je, že to bola veľmi vkusná a múdra žena a bola veľmi obľúbená vo svojom revíri. Obliecť Daru Rollins či Madonnu je super. Ja som obliekal Annu Netrebko. To bol naozaj úžasný pocit. Ale obliecť niekoho, kto už nežije a zanechal tu tú schránku, ktorá je v takomto stave, je niečo úplne iné. Keď tie výzvy chcete, ony vám postupne prídu do života. Treba ich prijímať, ale aj niektoré odstrihávať. A hlavne je to aj niečo jedinečné, obliecť múmiu. No, nemáme ich tu toľko.

Foto: Lara Schickhoferová, 3.B

Viete obliecť aj niekoho, s kým si ako s človekom neseďte?

Obliečť niekoho je veľmi osobné a je tam z veľkej časti aj dávka psychológie. Vy neobliekate len jeho telo. Obliekate aj jeho hlavu. A keď do nej nevidíte, aspoň trochu, tak je to náročné. A keď s tým človekom nesúhlasíte, to je ako keby vám niekto nútil kamaráta. Môžete to vytvoriť, ale je to ploché a nemá to v sebe tú iskru. Musíte to navrhnuť tak, aby sa v šatách tá osoba cítila sama sebou. Aby to nebolo len o vás, ale aj o vašej klientke. Nefunguje to ani, keď o to človek nemá záujem. Potom prenesie svoju frustráciu aj na mňa a na krajčirov.

Kedy ste si uvedomili, že dizajn a móda je to, čo chcete v živote robiť?

Ja som pozeral veľa historických filmov a história ma vždy aj zaujímala. Hlavne také bulvárne pikošky, ale historické. Napríklad, prečo ženy nosili sukňu z tenkej látky, hoci bola vonku zima? Zaujalo ma, prečo bol empir empirom a zaujalo ma, prečo mali ženy na nohách retiazku. Dovoľovala im totižto urobiť len krátky krok, aby si tie šaty neroztrhli. Fascinoval ma ten nápad. Alebo, prečo boli šaty mušelinové, prečo bola mušelinová choroba a prečo na to tie ženy zomierali? Lebo im bola zima. Bola im zima a napriek

tomu nosili biele tenučké šaty. Potom ma zaujímalo, prečo boli tie šaty biele? Lebo vtedy objavili antické vykopávky a všetky boli bielej farby. Snažili sa teda napodobniť tie antické sochy. Antika však bola celá maľovaná. Lenže oni v tej dobe nevedeli, že všetky sochy boli namaľované. Antiku si predstavovali ako elegantnú a bielu. Hoci ona taká nebola. Potom prišiel Napoleon a povedal, že táto mušelinová choroba musí prestať a nakázal, aby všetci nosili vlnené kabáty. Ale to preto, že mal fabriky s vlnou a musel ju predávať. Jemu nešlo o to, že umierali cudzie ženy. A toto celé je len o jedných empirových šatách. Na vysokej škole nám raz ukazovali koptské výšivky, na ktorých bolo zaujímavé to, že boli maličké. Ale prvá otázka, čo napadla mne, bola, aká veľká musela byť tá ihla a tá dierka v tej ihle a ako ju do nej urobili. Napríklad, aj niektoré egyptské šperky sú také tenučké, že ani dnešná moderná technológia, by ich nedokázala vytvoriť. Doteraz si veľa vecí z minulosti nevieme vysvetliť a mňa bavi na tom práve tá záhada.

Lucia Lilian
Spodniaková

Úspešný absolventi

Mnohí z nás sa po maturitách vyberú do sveta za svojimi snami. A tým, ktorí do toho všetko dajú, aby si ich splnili, sa to aj úspešné podarí. Jeden z nich je **Peter Budinský**, bývalý študent našej školy, ktorý založil štúdio PLUTOON, vytvoril animovaný film TVOJAZEM, a v skratke sa venuje všetkému, čo ho baví. Od svojho času na našej škole až do prítomného času nám porozprával, ako to on zvládol.

Aký odbor ste vyštudovali na SŠUPAT? Čo Vás inšpirovalo k tomu, si vybrať tento odbor?

SŠUPAT nebola moja prvá stredná škola. V čase, keď som nastúpil na stavebnú priemyslovku ešte animačná škola neexistovala. Po ukončení stavbariny som však cítil, že rátať nosnosti v železobetónových konštrukciách nebude zábava pre mňa. Našťastie ma v tom čase rodičia do ničoho netlačili. Po maturite sa dostala ku mne informácia, že sa v Petržalke otvorila nová súkromná stredná škola, kde sa dá študovať grafický dizajn, čo ma vtedy veľmi zaujalo a rozhodol som sa, že to vyskúšam. Keďže to bol len druhý rok, čo bola škola otvorená, nemali ešte klasické pomaturitné štúdiu, a tak som chodil "iba" na odborné predmety spolu s prvákmi, ktorí vtedy nastúpili. Keďže v ateliéri animácie boli voľné miesta, rozhodol som sa, že to vyskúšam, keďže som mal kopecku voľného času. A to sa ukázalo ako zlomový moment. Takto nepriamo som sa dostal k animovaniu a filmu samotnému. No a to už ma nepustilo.

V ktorom roku ste zmaturovali? Aké známky ste mali (keď sa nebojíte, nám to prezradiť)?

Presne netuším, ktorý rok som maturoval na SŠUPAT, ale je to veľmi dávno. Keďže som už mal jednu strednú školu hotovú, po troch rokoch na SŠUPAT som začal súbežne študovať aj na VŠMU, kde som sa dostal na katedru animovanej tvorby. Maturitný ročník na SŠUPAT som absolvoval vzdialene, pretože ma prehovorili, že diplom zo školy sa mi v živote zide. Aj keď sa ukázalo, že diplom sa mi vôbec nezišiel. Čo sa ukázalo ako najdôležitejšie, bolo práve vzdelanie, ktoré som tam získal a to bolo na nezaplatenie. Znie to ako klíšé, no je to tak, aj keď to viem zhodnotiť až takto spätne. Ani aké som mal známky netuším, ale určite škola disponuje s týmito informáciami.

"Rátanie nosnosti v železobetónových konštrukciách nebude zábava pre mňa"

Na akú vysokú školu ste išli po SŠUPAT? Aký odbor ste si tam vybrali? Koľko rokov ste tam študovali? Alebo ste ihneď išli pracovať po maturitách?

Ako som už spomenul, študoval som animáciu na VŠMU, v rámci čoho som bol na semester na Erasme v Bruseli, na univerzite RITS. V rámci štúdia som aj samozrejme pracoval, na strednej škole to boli brigády u záhradného architekta, na ktoré doteraz veľmi rád spomínam. Postupne som skúšal ešte na začiatku stáže v grafických štúdiách, až postupne som začal behom vysokej školy dostávať prvé zákazky a občasne som chodil brigádovať do animačných štúdií.

Čomu sa pracovné venujete dnes? Ako ste sa v skratke sem dostali po výške/maturite? Ako by ste popísali Vašu prácu?

Po ukončení vysokej školy som chvíľu fungoval, ako freelancer a následne som založil štúdio PLUTOON (spojenie slov Pluto, môjho psa a cartoon), ktoré funguje do dnešného dňa. Primárne sme sa venovali tvorbe

filmu TVOJAZEM, ktorý mal pred rokom premiéru. Okrem filmovej tvorby sa venujeme aj tvorbe reklám, ilustráciám, vfx... skrátka všetkému, čo vieme robiť ako vyštudovaní animátori. Ak by som mal popísať svoju prácu, tak je to hlavne o tom, že robím to, čo ma baví, za čo som veľmi vďačný.

Ktoré boli zatiaľ vaše najväčšie úspechy v práci? (S rokmi, menom oceňovania, všetky detaily)

Asi najväčším úspechom v rámci svojej práce bolo vytvorenie dlhometrážneho filmu TVOJAZEM, na ktorom som pracoval 10 rokov. Bola to veľká výzva. Pri vzniku neboli ani vysoké prognózy, že sa mi to podarí uskutočniť, keďže obdobné projekty na Slovensku nevznikajú. Čiže by som ani nepomenoval za úspech kde a aké festivaly film vyhral, ale ako najväčší úspech by som práve vyzdvihol samotný vznik tohto filmu.

Na akých projektoch pracujete momentálne (keď nám to môžete prezradiť)?

Momentálne je to množstvo drobných komerčných projektov v rámci štúdia, ako napríklad vfx pre seriál, ktorý pôjde čoskoro na Markíze, alebo compositing pre animovaný seriál Drobci a tiež spolupracujeme na tvorbe na dlhometrážnom filme Kryštálová planéta. Chcel by som však pokračovať vo vlastnej filmovej tvorbe, začal som písať námet nového filmu, no stal som sa otcom a trocha ma to zabrzdiло, keďže všetok voľný čas sa momentálne snažím tráviť s rodinou. Ale dúfam, že čoskoro sa k tomu vrátim.

Ste spokojný so svojou prácou alebo by ste niečo zmenili, keby ste mohli ísť naspäť do minulosti? Alebo máte nejaké konkrétne plány/sny pre Vašu budúcnosť?

Nerád hovorím o minulosti v zmysle, čo by som mohol zmeniť, lebo to sa skrátka zmeniť nedá, a teda je bezpredmetné vôbec nad tým rozmýšľať. Všetko čo som kedy urobil, či správne alebo nie mi prinieslo nejaký zážitok alebo skúsenosť, ktorá ma formuje do budúcnosti. A aké mám plány? Keďže sa blíži koniec roka, tak stihnúť uzavrieť všetky rozrobené projekty do sviatkov a mať poijné Vianoce a následne dovolenku pri mori :)

Aké rady by ste dali budúcim umelcom modernej doby?

Žiadna správna rada neexistuje, to čo mohlo fungovať u mňa, nemusí fungovať pri niekom inom. Prítomnosť je okamih, ktorý je ovplyvnený množstvom faktorom, ktoré na seba pôsobia a tvoria ho. Sorry za nudnú odpoveď :)

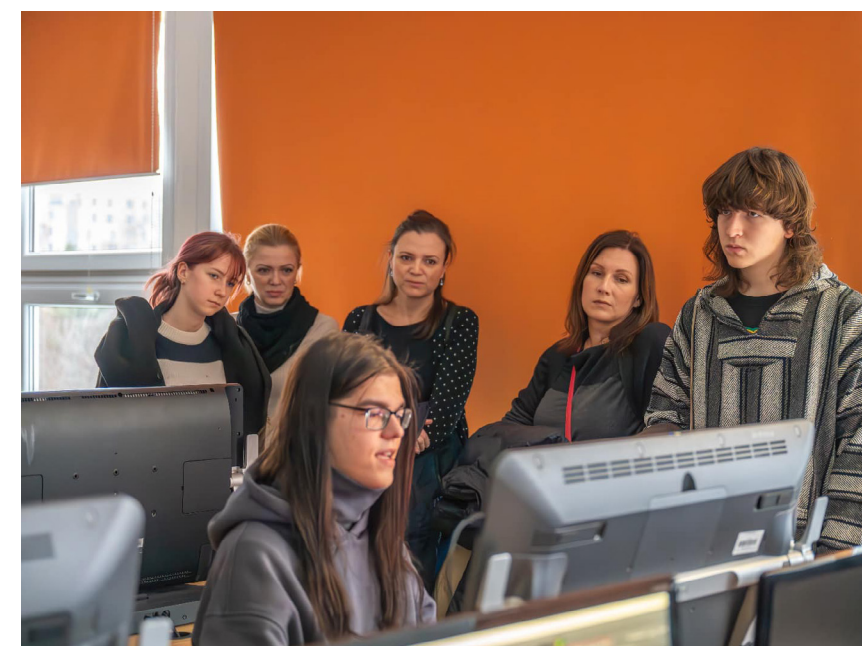
Ešte raz chce redakcia školského časopisu Create poďakovať Petrovi Budinskému za svoj čas a ochotu s nami spraviť tento rozhovor.

Laura Laurová

Deň otvorených dverí

Aj v roku 2023 sa uskutočnil na našej škole deň otvorených dverí, konkrétne v utorok, dňa 5.12. Budúci záujemcovia sa mohli ísť pozrieť na všetky naše odbory - či animáciu, fotografický dizajn, grafický dizajn, odevný dizajn alebo obrazovú a zvukovú tvorbu. Žiaci s radosťou prezentovali svoj talent návštevníkom a sprevádzali ich po odborných učebniach. Naši pedagógovia tiež živo konverzovali o ich profesii a odbore s rodičmi a budúcimi žiakmi. Celkovo bol deň veľkým úspechom a zábavou pre všetkých účastníkov. Nasleduje fotoreportáž z DOD realizovaná od našich talentovaných fotografov.

Deň otvorených dverí

Učitelia boli tiež kedysi žiaci

„Sadnite si! Hodina už začala!“, „Prestaňte tam vzadu kecať!“, „Máš na ruke ťahák?“, a kopa ďalších iných hlášok sú bežné od učiteľov. Ale však aj oni boli kedysi žiaci, niekedy aj horší ako my ;-). A v tejto novej rubrike sa budeme pýtať našich vážených učiteľov otázky na ich časy v škole za ľavicou. Ihneď aj začíname s učiteľom animácie, pánom **Turancom**, veľkým umelcom.

Ktoré školy ste navštívili/vyštudovali?

Na základnú som chodil na Jelačičovu, teraz to už je spojená škola Metodova. Na strednej som študoval na pedagogickej v Dúbravke, na ulici Bullova, odbor animátor voľného času. Takže som animátor odjakživa. Potom som išiel sem na SŠUPAT na nadstavbu, na dva roky, a potom na VŠMU na animáciu.

Na ktorú z týchto škôl ste chodili najradšej?

To je veľmi zapeklitá otázka. Nemám žiadneho favorita. Lebo vždy vyhrá to nad človekom, že do tej školy sa chodiť musí. A keď sa musí, tak to oberá z toho entuziazmu. Ale tak najviac sme si kreslili na VŠMU a vtedy som už aj začínal nadobúdať vedomia. Prestal som byť takým automatom, ovládaným pudmi a začal som si uvedomovať aj tú radosť z umenia.

Ako by Vás opísali Vaši bývalí učitelia ako žiaka? Často ste vyrušovali alebo ste boli tichý?

Ako kedy. Vieš, ja som blíženeц, takže niekedy som tichučký a potom je to zase ten hlučný Slavo

pod kontrolou. Takže to sa tak mení, ale neviem predpovedať, kedy nastupuje zmena. Je to spektrum. Všetci sme na spektre.

A ako by Vás opísali Vaši bývalí spolužiaci?

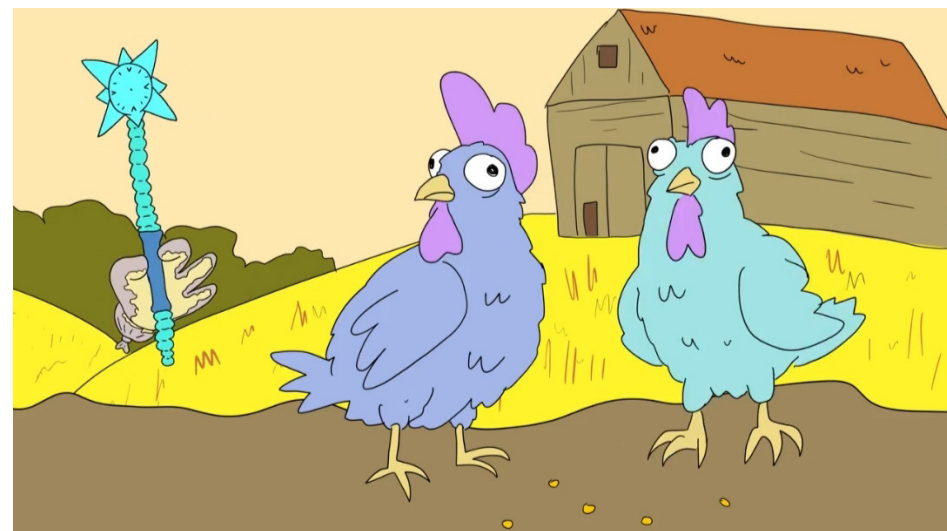
Ako dobrého, krásneho človeka. Dodnes sa kamarátim s veľkým množstvom starých spolužiakov. Nevie, či majú voči mne nejaké výhrady a ak majú, tak potom ma ohovárajú asi za chrbtom a ja sa o ničom nedozviem.

Boli ste počas Vašich školských rokov populárny? Mali ste veľa frajeriek? Alebo frajerov?

Nie, nie, ja som nebol populárny chlapec. To si ale teraz kompenzujem ako učiteľ.

Ktorý bol Váš najobľúbenejší predmet a ktorý najneobľúbenejší a prečo?

To je tiež zapeklitá otázka. Vieš, ja som už mal veľa predmetov. A tak ktorý je asi taký najobľúbenejší?

Pamätám si, že na strednej škole to boli také predmety ako biológia a matematika, tie som prekreslil celé v zadných ľavicach. Vtedy vznikli moje najlepšie mladické komiksy, takže na tie hodiny mám dobré spomienky. Možno potom také tie animačné predmety spojené so scenáristikou na vysokej škole som si vedel užívať. A najneobľúbenejší predmet... Nevie, či mám nejaký neobľúbený predmet. Vždy si viem nájsť niečo, čo si užiť.

Ani také všeobecne neobľúbené ako dejepis alebo občianka?

To boli tiež fajn predmety, lebo sme mali takú vtipnú pani učiteľku na dejepise a občianskej. Ona to vedela tak pútavo podať. Na tie mám tiež dobré spomienky. Nie vďaka tomu, že som si veľa prekreslil, ale veľa som aj počúval a sa naučil. Mal som taký dobrý pocit z tej pani učiteľky.

Kto bol váš najobľúbenejší učiteľ, na ktorého si ešte aj dnes spomeniete, a prečo?

No, určite moja pani učiteľka dejepisu a občianskej. Ona bola aj moja triedna, takže s ňou sme strávili veľa času.

Ona bola taká dobrá teta. A potom pravdaže pán veľký umelec, pán Slivka na vysokej škole. Od neho mám všetky múdrosti. Keď žiakovi poviem nejakú múdrosť na hodine, tak to je pravdepodobne múdrosť, čo mi povedal niekedy on. A pravdaže nemôžem nespomenúť pána Móžera, od ktorého som skopíroval do mojej osobnosti jeho zmysel pre humor a celkové také manierizmy. On tu už aj v mojich časoch bol a učil figurálne kreslenie ako dodnes. Takže toto boli ďalšie moje obľúbené predmety vlastne.

Nebolo to trochu zvláštne, prísť naspäť na túto školu ako učiteľ? Mať nejakých bývalých učiteľov zrazu za kolegov?

Nie, nie, vôbec. Podľa mňa to bolo v pohode. Všade známe tvare, takže mi to dalo taký väčší pocit bezpečia na tejto škole.

Podvádzali ste na písomkách alebo ste boli ten, kto nechával ostatných odpisovať?

Podvádzal som. Písal som si ťaháky na papierik a na ruku. Nevie, či som nebol príliš nápadný s mojím ťahákovým

Učítelia boli tiež kedysi žiaci

papierikom. Ale myslím si, že naša pani učiteľka bola taká, že: „Však si si to napísal, takže tým pádom si sa to naučil, keď to máš na ťaháku“. Tak ma nechala asi.

Aké boli Vaše známky (na maturitách)?

Na svoje maturitné známky si už nepamätám. Len si pamätám, že na praktickej maturite mi o nejaké tri stupne zhoršili známku, lebo som si nepripravil obhajobu. Chcel som to zahrať na nejaké to čaro mojej osobnosti, ale v tom momente bol pri kormidle ten druhý blíženeц, ktorý nemá čaro osobnosti, tak sa mi to nevydarilo. Bol som celkovo nervózny, trepal som strašne hlúposti a nepáčilo sa to komisii. Ale celkovo som bol taký trojkár viac-menej. Preto si myslím aj dodnes, že dôležité je vôbec zúčastniť sa. Že načo proste dostaneš tú jednotku, keď aj trojka sa slovne hodnotí ako dobre? A nie je dobre „good enough, good enough“? Dokonca aj štvorka je dostatočná. You are enough, you are enough.

Chodili ste často poza školu?

Nie, iba raz som bol poza školu. Neviem už presne, kedy to bolo, buď v prvom alebo druhom ročníku na strednej. Zavola som mame, či mi nenapiše ospravedlnenku, lebo sa mi nechce ísť do školy. A ona že dobre. A tak som blícol prvé dve hodiny a za školou sme sa rozprávali o živote.

Čo bol najhorší príuser, ktorý ste spravili na škole a o ktorom nám môžete porozprávať?

Na základnej škole som priniesol kaser do školy a dal som ho kamarátovi, že nech ho nastrieka na chodbe, lebo ja som bol príliš zbabelý, aby som to urobil. Fakt to spravil a potom sa všetci dusili a riešila to aj pani riaditeľka. Priznal som sa k tomu, lebo použili na mňa naivného taký ten typicky ťah že: „My už vieme, kto to urobil, len keď sa priznáš, tak následky budú omnoho mäkkšie, ako by boli, keby sa nepriznáš.“ A tak som sa priznal. Ale nestalo sa mi z toho nič také strašne, ani dvojku zo správania som nemal, nič. Asi iba poznámku, nepamätám si. Všetko bolo v pohode.

Najkrajšia spomienka na školu?

Asi keď som bol už na výške, tak sme išli celý odbor, čo bolo okolo osem ľudí, na filmový festival

Foto: Laura Laurová 2.C. archív S. T.

do Třeboně. A tam som prvýkrát zažil takú tú filmovú festivalovú atmosféru, kde proste chodíš do kina a potom večer na párty a spoznávaš sa s filmármi z celého sveta. Dobré je je aj to, že sa zaoberáte umením a riešite veľké veci, čo sa budú diať v budúcnosti.

Čo bol Váš najobľúbenejší obed v jedálni na škole? A najneobľúbenejší?

Ja som chodil do školskej jedálne iba, keď som nastúpil v 2019 na SŠUPATe. Neviem, ako to je teraz, ale tam vždy tak dobre varili, mne tam vždy chutilo. Ja som to úplne všade vychvaľoval. Pamätám si, že raz bolo nejaké kura na taký kačací spôsob s lokšami. To sa mi strašne páčilo, to mi veľmi chutilo. A celkovo v piatky, síce boli sladké obedy, ale strašne dobre boli také tie hutné mäsové polievky. To som ja úplne zbožňoval. Ale najneobľúbenejší obed bol, keď bol zase neviem už aký sviatok, ale nebolo príliš veľa ľudí v škole. Takže neinvestovali príliš do toho

obedu a pripravili len nejaké pizza taštičky, také polotovary. To bolo hnusné. A ešte si pamätám, že som si zlomil zub, keď som jedol polievku tam. To bola kapustová a ako som prehryzával jeden lístok rozvarenej kapusty, tak to ten môj zub nevydržal a zlomil sa. On už bol taký načatý, bol pokazený zvnútra asi, a musel som si ho dať opraviť. To je taká moja silná spomienka na jedáleň, že chrúmem, chrúmem a zrazu „puk“. Veľmi bolestivé to bolo.

Prečo ste sa rozhodli, stať sa učiteľom?

To je zaujímavá otázka. Ja som vlastne ani nechcel byť učiteľom. Ale ja mám takú vlastnosť, že ja sa rád cítim múdrejšie ako ty a z akej pozície sa môžem cítiť najmúdrejšie? No iba z učiteľskej. Ale tak ja som vždycky inklinoval k umeniu a k práci s deťmi. Však, neviem, či sa to ráta, ja som chodil veľa do táborov robiť vedúceho už od 17 rokov. A predtým som robil aj na ZUŠke, napríklad. Ja rád dávam práce, zadania a rozprávam múdra o umení. Rád sa počúvam.

Aké rady by ste dali Vaším žiakom do života ako budúcim umelcom? Také top 3?

Ja im každý deň dávam rady. Prvá rada by bola, že keď sa ráno zobudíš, povedz si, že „Toto bude najlepší deň v mojom živote.“ A potom sa ten deň stane najlepší v tvojom živote. A to je moja Top 1, 2 a 3 rada do života. Ale dnes som povedal jednu veľkú múdrosť, pretože jednej žiačke sa nejak pokazil photoshopový súbor. Všetku prácu stratila, ale potom keď som viac nahliadol do mojich minulých skúsenosti, tak som si uvedomil, aj som jej to povedal teda, že keď to všetko stratiš, tak to je vlastne také skryté požehnanie. Lebo ty už si urobil všetky tie ťahy štetca, takže už ich máš v ruke. Nemusiš nad nimi premýšľať, takže môžeš ich urobiť rýchlejšie druhýkrát a ešte lepšie. Teda spraviš lepšie umenie, veľké umenie.

Laura Laurová

Animácia

Keď som tu študoval ja, bolo to veľmi OK, pamätám si, že som bol z toho veľmi nadšený, pretože nikdy predtým som sa nejak dlho a aktívne nevenoval umeniu, iba vo voľnom čase. Nechodil som do žiadnej školy ani do ZUŠky, takže som sa tešil z toho, že môžem niekam chodiť a môžem si tu zároveň maľovať, kresliť a používať **techniku na animovanie**.

Čo je vašou inšpiráciou?

Moja inšpirácia? To je zaujímavá otázka... Život je moja inšpirácia. Pretože všetko, čo si môže človek predstaviť, hoci aj také všedné ako neskutočný fantasy príbeh, vie potom pretaviť dokonca aj tie najobvyčajnejšie veci do neobyčajných. Nemusia to byť len príbehy, vlastne ani ja sám som už dlho žiadny príbeh neurobil, robím len nejaké také vtipné scény, no vždy aj pri tom platí, že to obyčajné sa dá pretaviť do neobyčajného, takže možno nejde ani o to, že niečo ma silno inšpiruje skôr sa snažím nejako vždy popohnať tu moju tvorivosť, aby som vytvoril niečo, čo tu ešte nebolo. Alebo niečo, čo tu už bolo, len aby to bolo zaujímavé a vtipné.

Aké to bolo keď ste študovali vy?

Keď som tu študoval ja bolo to už vtedy veľmi OK, ale ešte to nebolo podľa mňa až na takej úrovni, ako je to teraz. Ale pamätám si, že som bol z toho veľmi nadšený, lebo nikdy predtým som sa nejak dlho a ani aktívne nevenoval umeniu. Iba vo voľnom čase, nechodil som do žiadnej školy, ani do ZUŠky, takže som sa tešil z toho, že môžem niekam chodiť a môžem si tu zároveň maľovať, kresliť a používať **techniku na animovanie a podobne**. Ten user experience bol taký podobný, ako máš asi aj ty, že prídeš, tvoříš si a tešíš sa z toho, že si tvoříš a niekto ti povie, ako sa to robí správne, a tak.

Aká bola pre vás práca po vyštudovaní?

Prvá práca po vyštudovaní? Po vyštudovaní som išiel učiť sem. Vlastne tu som začal učiť, ešte keď som

študoval posledný rok na škole. Ale popri tom boli ešte aj nejaké zákazky, väčšinou také jednorazovky ako animované klipy alebo úplne také primitívne malé animácie. A ak teda nerátam školu, tak potom pravdaže najväčšou vecou bol projekt 5peniažko, na ktorom sme začali robiť ešte v roku 2021. Aj keď to nebolo hneď po škole, bol to taký prvý väčší kšeft, do ktorého som až doteraz zapojený.

Aké skúsenosti by ste dali budúcim animátorom?

Nech nie sú leniví ani smutní, ale nech sú epickí a nech počúvajú pána učiteľa, pretože on to vie vždy lepšie ako oni.

Sú podľa vás pracovné ponuky v tomto odbore dobré?

Určite áno, sú veľmi dobré, len sa treba vždy nejak prispôbiť dobe, niekedy je viac ponúk na 3D-čko, niekedy je tých ponúk viac na klasiku alebo na počítačovú animáciu. A tak sa to vždy obmieňa.

Aké vysoké školy by ste odporúčali budúcim animátorom?

To je veľmi dobrá otázka, osobne ja neviem, ja som chodil iba na jednu, takže ja nemám z čoho vyberať, ale akákoľvek vysoká škola je dobrá, lebo tam si človek nájde kamarátov a naučí sa toho viac. A možno si potom človek aj uvedomí, že stredná škola je v porovnaní s ňou taký malý uzatvorený svet, v ktorom sa dejú malé uzatvorené veci. Takže kamkoľvek, hlavne nech niekde ideš, možno to nemusí byť ani animácia, ale môže to byť čokoľvek, čo ťa bude baviť, tešiť ťa, robiť ti radosť.

Čo podľa vás robíť po vyštudovaní animácie, ak vás neprijmú na vysokú školu?

Asi najlepšie je ísť niekam na nadstavbu, pretože sa ti potom neodrátavajú tie platené študentské roky, takže keď stráviš rok alebo dva na nadstavbe, tak si nebudeš ten posledný rok vysokej platiť, čo je výhodné, ale pravdaže človek by mal robiť niečo, čo má rád a čo ho

baví alebo niečo, čo mu zarába. Potom vlastne nie je problém s platením vysokej školy, keď si na to zarobiš, takže je mnoho ciest a závisí to od každého vkusu a schopností, ale každopádne platí, že treba niečo robiť, lebo keď človek nič nerobí a je nečinný, tak iba sedí a je mu smutno, a to nie je dobré.

Na akých programoch sa učia žiaci animovať?

No predsa v toonboome sa učia u mňa, lebo je to najlepší program, aspoň z môjho pohľadu, keď som došiel do toonboomu z flashu, alebo dnes je to adobe animate, tak som bol taký, že wow-wow, toto je úplne ľahké, veď to je úplne program pre lenivých animátorov, nakoľko všetko urobí za teba. Takže u nás je to toonboom, ale pravdaže, keďže sa zaň platí, nie je to úplne optimálne pre domácich animátorov, keď jedného dňa skončia školu. Ale existuje aj blender, ktorý je zase zadarmo a vieš v ňom robiť 3D-čko aj 2D-čko, vlastne všetko.

Aké rôzne formy animácie sa vyučujú na SŠUPAT-e?

Klasická kreslená animácia, počítačová kreslená animácia a 3D animácia, ktorú, bohužiaľ, neučím. Teda, chvalabohu, lebo neviem 3D-čko. :-) A aby som nezabudol, učí sa tu aj počítačová animácia s pomocou technológie motion capture, 20-kamerového systému, ktorý je korunným klenotom našej školy, čo je fakt.

Čo sú predpoklady pre dobrého animátora?

To je dobrá otázka, myslím, že hlavne musí vedieť pekne kresliť. Kedysi ale jeden múdry človek povedal, že animátor je vlastne taký herec, čo sa bojí vyjsť na javisko, a tak hrá tie svoje herecké etudy prostredníctvom svojich animovaných postavičiek. A toto je podľa mňa to, že každý animátor má v sebe nejaký kúsok herca, niečo také teatrálné, čo vie previesť aj na tie svoje postavičky.

Na akom zadaní momentálne pracujú vaši žiaci?

Doteraz sme teda robili na protifašiarском cvičení a momentálne robíme ako každý rok na vianočnej animácii, čo je super. Áno, veľmi sa z toho teším, lebo všetci pekne pracujete.

Foto: Laura Laurová 2.C

TONKS

Animácia

Aj pán Ing.arch. Jaroslav Baran, ďalší vážený učiteľ animácie na našej škole, nám prezradil svoje myšlienky o technickom pokroku animácií.

Aké formy animácie existovali, keď ste Vy začali animovať?

Existovalo všetko okrem počítačovej animácie. Ručne kreslená, plôšková, bábková, pixilácia, plastelína, piesková....

Ako sa celkovo animácia zmodernizovala? Čo Vás zaujalo na týchto nových spôsoboch?

Všetko sa zmenilo...Nezostal kameň na kameni. 35mm kamery nahradil digitál v každej oblasti animácie. Dlhý som čakal, až digitálne technológie dozrejú na profesionálnu úroveň. Vo svojich počiatkoch to bola hrôza. Dnes sa konečne stiera rozdiel medzi analógovým a digitálnym obrazom. Hĺbka ostroty, hĺbka farby, kvalita textúr, úroveň linky...Zaujali ma hlavne tie bezhraničné možnosti, ktoré poskytuje digitálna technológia.

Chýba Vám nejaká technika animácie z minulosti, ktorá v dnešnej dobe už nie je bežná?

Film zostal filmom, v podstate sa nič nezmenilo. Je to len o schopnosti nadobudnúť zručnosť a oslobodiť myseľ od technológie.

Myslíte si, že AI by mohla v blízkej budúcnosti nahradiť animátorov?

Každý je nahraditeľný....Aj AI....Kúzlom ľudského dotyku ešte AI nedokáže nahradiť. Každý boom novej technológie časom pominie a nastane obdobie normálu... A vtedy je to znovu o umení....

Čo by sa podľa Vás mohlo ešte vylepšiť v animačných technikách?

Ani Věstonická venuša, ani Mona Lisa neukončili prirodzený vývoj... O čom by bolo umenie bez možnosti stále niečo vylepšovať, prekrúcať, meniť? Umenie nemá hranice... Je to nekonečný príbeh...

TONKS

Imatrikulácie

Imatrikulácie

6.12. 2023 sa konali imatrikulácie našich prvákov na tému **ŽIVÉ OBRAZY**. Srdečne ich touto udalosťou vítame medzi študentmi SŠUPAT.

Vincent van Gogh, Slnčnice

Sú dve série obrazov. Prvá séria bola vyhotovená v Paríži v roku 1887 a znázorňuje kvety na zemi. Druhá séria bola vyhotovená o rok neskôr v Arles a znázorňuje kyticu slnečníc vo váze.

Raffaello Santi, Aténska škola

Je to renesančné dielo, ktoré využíva jednobodovú perspektívu. Nachádza sa v Apoštolskom paláci, vo Vatikáne.

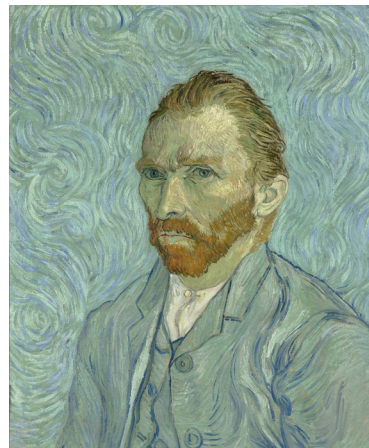

Jan Vermeer, Dáma s perlou

Je to olejomalba, ktorá získala pomenovanie na konci 20. storočia, podľa veľkej perlovej náušnice, ktorú nosilo dievča na obrázku. Dielo je od roku 1902 vo vlastníctve múzea Mauritshuis v Haagu.

Vincent van Gogh, Autoportrét

Van Goghov posledný autoportrét bol namalovaný krátko predtým, ako odišiel zo Saint-Rémy-de-Provence v južnom Francúzsku. Maľoval sám seba, pretože mu často chýbali peniaze na zaplatenie modelov.

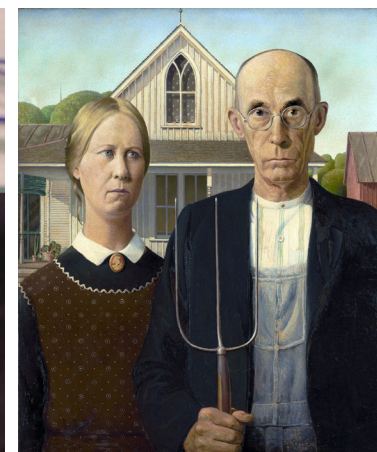
Leonardo da Vinci, Posledná večera

Bolo to objednávka do kláštora nad stôl, aby sa mníši cítili, že večerajú spolu s Ježišom (preto na obraze sedia iba z jednej strany stola). Nástená malba si prešla toľkými obnovami, že dnes sa na nej už pravdepodobne nenachádza jediný tah Leonarda da Vinciho.

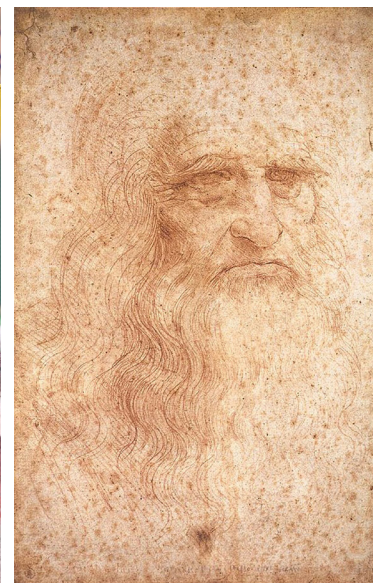
Jan van Eyck, Manželia Arnolfiniovci

Nachádza sa na ňom taliansky bankár Giovanni di Arrigo Arnolfini, ktorý sa v roku 1402 usadil v Bruggách a za ruku drží svoju ženu Giovannu Canamiovú.

Grant Wood, American Gothic

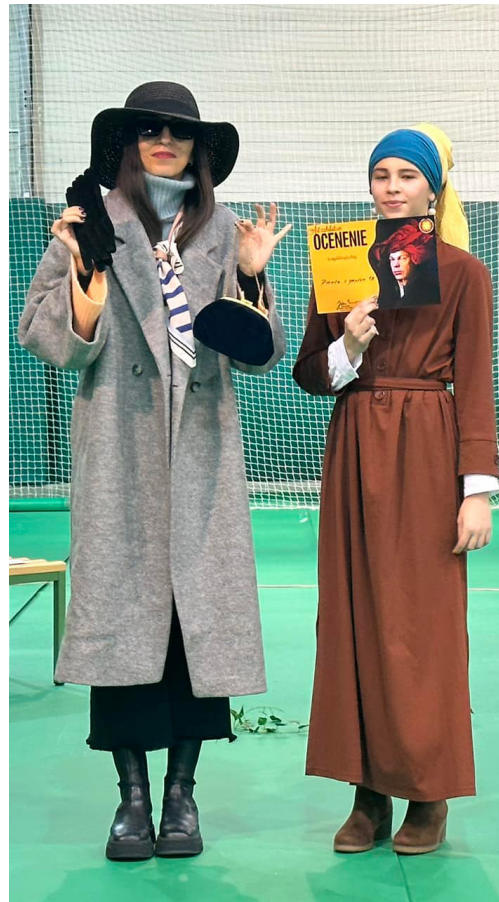
Portrét farmára stojaceho vedľa svojej dcéry, ktorá je často mylne považovaná za jeho manželku. Modelom maliara bola jeho sestra Nan Woodová Grahamová a jeho zubár Byron McKeeby.

Leonardo da Vinci, Autoportrét

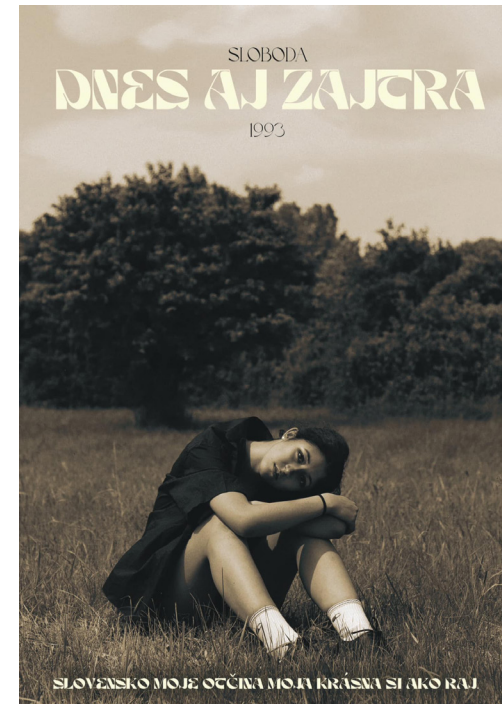
Nakreslil svoj autoportrét, keď mal 60 rokov. Portrét je nakreslený červenou kriedou na papieri.

Imatrikulácie

Dňa 14.11.2023 sa uskutočnilo školské kolo olympiády zo slovenského jazyka a literatúry, víťazovi **Richard Záhorovi z 2. C** gratulujeme.

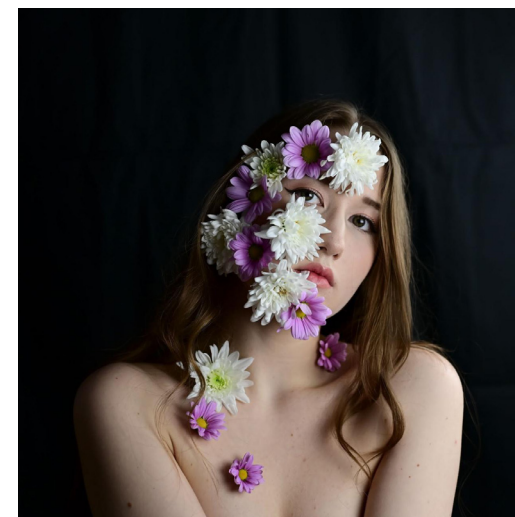
Naša žiačka **Simona Mihálová, 3. B** sa úspešne umiestnila v súťaži „Slovensko, krajina v srdci Európy“ na 3.mieste, v kategórii Fotografia a multimediálne spracovanie. Súťažná kategória pre vek 16-19 rokov bola na tému „Pamätaj na svoju minulosť, keď hľadáš do budúcnosti“ a bola venovaná 30. výročiu vzniku samostatnej Slovenskej republiky. Gratulujeme!

Naša šikovná žiačka grafického dizajnu **Mirka Botanská, 4. B** získala 1.miesto v krajskom kole súťaže ZENIT - grafik. Gratulujeme!

Na tohtoročnom festivale CINEAMA vyhrala cenu naša žiačka **Tatiana Sleziaková** za film „Loop“, v kategórii krátky film II. vekovej skupiny. V kategórii dokumentárny film a publicistika II. vekovej skupiny získali čestné uznania žiaci **Matej Molnár**, **Terézia Moravčíková** a **Adam Kadera** (na fotke s riaditeľom p. Mózerom a učiteľkou filmovej tvorby, p. Soniou Gallo).

Laura Lurová, 2. C získala čestné uznanie v súťaži „Ako sa vidím ja.“

Súťaže

Sny nikdy neumrú

Som obklopená farebnými svetlami, ktoré sa odrážajú aj na moju zvráskavenú tvár. Dav sa necháva unášať rytmom mojej hudby. Stojím na pódiu za mojím DJ setom a dupkám si nohou... Tam v strede toho všetkého, obklopená mladými ľuďmi, stojím ja. Marie Louisa Smith, 82-ročná babka z malej dedinky z Anglicka. Chcete vedieť, ako je niečo takéto možné? Dobre teda, poviem vám príbeh môjho života a mojej vášne . Hudba. Už keď som bola maličká, zvrátila som sa do rytmu huslí môjho strýka Martina. Aj ja som chcela vedieť hrať na husle ako on, tak som prosila moju drahú mamu a otca, aby ma prihlásili na hodiny huslí. Po dlhom presvedčaní a pár dňoch trucovania sa rozhodli ma na ne zapísať. Na začiatku mi to veľmi nešlo, no po pár mesiacoch som vedela zahrať všelijaké detské melódie. Bohužiaľ, moje šťastie netrvalo večne. Moja mama umrela na následky zákernej choroby, keďže v tej dobe ešte neboli dostatočne silné lieky. Otcovi už nemal kto pomáhať

na farme, tým pádom prišiel rad na mňa. Popri škole a farme som už vôbec nestíhala hrať na husle. Bolo to ťažšie, mama nám obom chýbala, ale zvládli sme to.

Keď som dovŕšila 18 rokov, prišiel za mnou do izby otec a sadol si na moju posteľ:

„Marie, moja drahá, už si dospelá a nechcem, aby si na tejto farme strávila celý svoj život. Prial by som si, aby si išla do mesta a našla si prácu a niekoho, kto ťa bude mať rád. Aby si si založila rodinu a bola spolu s ňou šťastná. Si krásna, silná a inteligentná mladá dáma. Zo začiatku to môže byť ťažké, ale ty to určite zvládneš.“ Jeho oči boli plné slz, no napriek tomu mal na tvári aj úsmev. Z pootvoreného okna vial letný vetrik a pofukoval do závesov, ktoré ako keby tancovali.

„Ale kto ti tu bude pomáhať? Nemôžem ťa opustiť!“ zachvel sa mi hlas.

Ilustrácia: Sofia Ray Jurikova Vodova

„Marie, nemôžeš celý život prispôbovať len mne, si skvelá dcéra a ja som vďačný, že si mi doteraz pomáhala, no musíš ísť do sveta, objavovať ho a potom sa usadiť. Neboj sa o mňa, ja to tu zvládnem, koniec koncov, budeme sa navštevovať. Kúpil som ti už aj lístok na vlak, odchádza zajtra na obed.“

Pocítila som túžbu naozaj odísť preč z tejto farmy. Tam vonku je toho tak veľa. Možno by som mohla začať hrať na husle. Možno by ma to aj uživilo, keby som na tom popracovala. Po chvíľke váhania som pritakala hlavou.

„Dobre teda, pôjdem, ale sľub mi, že sa budeme navštevovať!“ Podala som mu ruky. Jeho dlane boli hrejivé a zároveň drsné od práce.

„Sľubujem. Tu máš ešte trochu peňazí pre ľahší začiatok.“

„To nemôžem prijať!“,

„Ber to ako darček k 18. narodeninám,“ prerušil ma a podal mi ich do ruky.

„Ďakujem! Ďakujem Ti naozaj, veľmi, preveľmi!“ Vrhla som sa mu do náručia. Cítila som sa ako malé dieťa.

V meste som si už s financiami od otca ľahučko našla nocľah a zároveň som si hneď začala hľadať aj prácu. Pri raňajkách som čítala noviny. Bol

tam inzerát na prácu, pozícia - upratovačka. Ešte v ten deň som sa išla prihlásiť a o pár dní som sa dozvedela, že ma zobrali. Síce to nebola práca v orchestri, ale bolo to aspoň niečo, bol to hlavne nový začiatok. Pomaly som sa vyštverala pomyselným kariérnym rebríčkom až na pozíciu sekretárky. A vtedy som stretla lásku môjho života, Johna Browna. Pozval ma na piknik do parku. Ihneď sme vedeli, že sme pre seba ako stvorení. Po roku sme sa vzali a neskôr sme mali dve nádherné deti, Emily a Ameliu. Pomenovali sme ich podľa našich mám. Rástli ako z vody a ani sme sa nenazdali, nastal čas, kedy aj oni išli do sveta. Išli na vysokú školu, našli si prácu, čo ich naplňalo. Onedlho sme odišli do dôchodku. Odrazu sme mali veľa času a ja som nevedela, čo s ním. John sa naďalej venoval botanike, no ja som nevedela, ako tráviť svoje dni.

Jedného poobedia som sedela v hojacom kresle, keď si ku mne prisadol John so slovami: „Marie, trápi ťa niečo?“

„Ach, John. Aj áno, keď si konečne môžem oddýchnuť, mám pocit, že nemám čo robiť.“ povzdychla som si.

„Aha,“ na chvíľu sa stiahol, no potom, ako keby sa mu žiarovka rozsvietila nad hlavou, „čo si vždy chcela robiť, ale nejako si sa k tomu nedostala? Napríklad nejaký tvoj nesplnený detský sen! O čom si vždy snívala?“

„Áno, John, ty si génus! Už viem! Vždy som sa chcela venovať hudbe!“

„Tak vidiš!! O zvyšok sa už postarám ja! Čoskoro máš narodeniny, možno dostaneš nejaký darček!“ pousmial sa a odišiel.

Už som sa nevedela dočkať mojich narodenín. John, Amelie s Emily, ich manželia a deti, všetci sa zišli u nás doma, aby so mnou oslávili môj sviatok.

„Marie, prajeme ti všetko najlepšie, nech sa páči, toto je tvoj darček!“ Podali mi veľkú krabicu a pokračovali: „Ale nehrkaj s tým, je to krehké.“

Bola som veľmi zvedavá, že čo tam je. Nevyzeralo to ako husle. Položila som teda krabicu na zem a začala som ju odbalovať.

„Čo je to?“ spýtala sa zvedavo.

„Predsa DJ set!“ vykrikla natešene Amelie a objala ma.

„Čo je DJ set? Myslela som si, že mi kúpíte nejaký hudobný nástroj.“ Snažila som sa pritom zakryť svoje mierne sklamanie, no neviem, či sa mi to darilo.

„Ale Mami, s tým budeš robiť hudbu!“

„A to už ako?“ bola som zvedavá, ako táto mašinka vie robiť hudbu. Zaplavil ma pocit radosti.

DJ set sme vyložili v obývačke pri okne. Amelie to zapla a Emily mi začala ukazovať, ako funguje. Keď som to vyskúšala, znelo to nemelodicky, ako keď hral strýko Martin prvý raz na husle. Po pár týždňoch trápenia mi to začalo ísť. Dokonca sa o mne dozvedel lokálny klub, kde sa ma spýtali, či by som u nich nechcela vystupovať. Neskutočne som sa potešila. Môj prvý večer bol nezabudnuteľný. Dav tancoval až do zatvorenia podniku. Celý stage bol iba môj. John a naše dcéry tam boli celý čas a podporovali ma. Začali ma oslovovať aj ďalšie podniky a stala sa zo mňa DJ-ka Marie. Splnil sa mi môj detský sen.

**Sofia Ray
Jurikova Vodova**

Stužková 4.A

Pani učiteľka Pažitná s manželom a dcérou Amáľkou, aké milé batôľa.

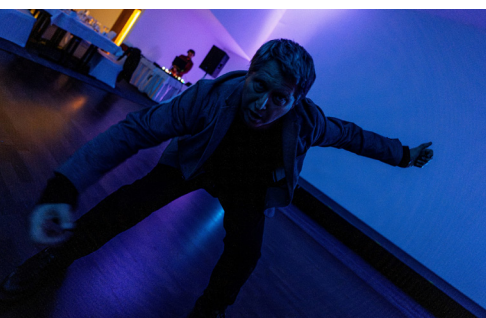
Mali sme vlastne veľmi úspešnú stužkovú. Žiadne zvratky, úrazy, škody na majetku, či smrť a program až na pár nedostatkov, ktoré sa pri takýchto udalostiach objavajú vždy, splnil účel, teda pobavil. Pre rodičov to bola šanca vidieť nás pokope a spojiť si tváre s pravdepodobne nelichotivými príhodami, ktoré doma mnohí z nás prerozprávajú. Pretože každý je

najmúdrejší človek, ktorého pozná a každý rodič má to najrozumnejšie dieťa.

Predovšetkým sme ale ako trieda boli spolu, než sa po závere nášho štúdia všetci rozídeme (Len aby sme sa o dvadsať rokov znova stretli s otázkou: „Nechodili sme spolu do školy?“ Na čo ten druhý odpovie: „SŠUPAT?“). Pretože zatiaľ by sme nemohli vedieť, že skutočný poklad boli celý čas priatelia, ktorých sme si našli po ceste..

Hugo Michalik, 4.A

Doktor umenia Martin Král' a pán učiteľ Marek Baranec bavia publikum.

Pán riaditeľ Mózér.

Moderátorská dvojica Bezuchová a Michalik (nie s jedným, ale dvoma svetelnými mečmi v pozadí?!)

Foto: Oliver Skukálek, 4.B

Stužková 4.B

Stužková slávnosť, ktorú sme zažili, bola plná zábavy, dojímavých momentov a zároveň trochu nepríjemných situácií. Večer začal výbornou atmosférou a príhovor triednej pani učiteľky Šmídovej nebol len formálnym prejavom. Jej emotívne slová nám priniesli potešenie a dojem. Zdieľala s nami svoje dojmy a vďaky, vytvárajúc tak osobnú a priateľskú atmosféru, ktorá prevládala počas celého večera.

Samotný program bol dobre organizovaný a potešil nás zábavnými momentmi. Tanečné vystúpenia rozosmiali všetkých a hudba so zábavnými kvízmami pridala večeru dynamiku a energiu. Atmosféra bola plná smiechu a tanca, čo jasne ukazuje, že sme si užívali každú chvíľu tohto výnimočného podujatia.

Avšak, jeden moment nás trochu sklamal – záverečné video zo stužkovej. Mnohí z nás očakávali nostalgickú spomienku na spoločné chvíle, vtipné predstavenia a tradičné momenty stužkovania. Bohužiaľ, video nespĺnilo naše očakávania, so škaredo strihanými zábermi a nepríjemným zvukom vytváralo skôr rušivý dojem. Vizualizácia nášho spoločného večera mohla byť oveľa kvalitnejšia.

Napriek sklamaniam z videa však záverečný dojem zo stužkovej ostáva pozitívny. Aj keď záznam nespĺnil naše očakávania, neubral nič na hodnote spoločne stráveného času. Odchádzame zo stužkovej s vtipnými spomienkami, smiechom a pocitom jedinečnej pripomienky nášho posledného spoločného roka.

Lucia Cervová, 4.B

Nedá sa o tom pochybovať, že žiaci SŠUPATu sú talentovaní, čo sa týka ich umeleckých schopností a diel, ktoré vytvoria. Ale čo mimo školy? Čomu sa oni radi venujú vo voľnom čase? V tomto vydaní sme si vybrali žiaka obrazovej a zvukovej tvorby, **Patrika Tomana z 3.A**, ktorý sa venuje dosť nečakanému (aspoň pre Slovensko) športu - americkému futbalu. Väčšina z nás tento šport vidí iba v amerických high school filmoch. My skôr hráme európsky futbal alebo hokej. Patrik nám vysvetlil, prečo je pre neho americký futbal taký dôležitý, koľko času musí preto obetovať a ako prebiehajú zápasy.

Ako si sa dostal k americkému futbalu? Prečo si sa rozhodol práve pre tento šport?

K americkému futbalu som sa dostal cez kamaráta, s ktorým som sa stretol vo fitku. Náhodne potreboval nejakých hráčov na americký futbal a spýtal sa ma, či by som nemal záujem. Momentálne som v tej dobe nerobil žiaden konkrétny šport, vedel som, že to potrebujem a rozhodol som sa, že to vyskúšam.

Čo ťa na tomto športe baví?

Konkrétne čo mňa na ňom baví, hmm....:) Úplne v jednoduchosti to, že môžem v plnej rýchlosti niekoho zraziť. :)

Ako sa volá tím, v ktorom teraz hráš a ako dlho si už jeho členom?

Náš tím sa volá St. Nicolaus Monarchs, ktorý je založený v Mladej Garde, v Rači a som jeho členom už rok aj pol.

Vedel by si v skratke opísať priebeh jedného zápasu?

Dva dni pred zápasom dostaneme časový rozvrh. Ak máme zápas približne o druhú, tak sa stretávame už o desiatej. Pripravujeme ihrisko a zároveň sa pripravujeme aj my. Veľkou časťou prípravy je tá mentálna, na ktorej si dávame záležať, ale aj fyzická príprava je dôležitá. Priebeh hry funguje tak, že jedno družstvo, ktoré je zložené z 11 hráčov, sa snaží poraziť to druhé spôsobom, fyzicky dopraviť loptu na druhú stranu protihráča. Čomu ale oni, samozrejme, chcú fyzicky zabrániť. Najdlhšie sa hrá hodinu, ale ten čas sa môže predĺžiť, v dôsledku zranení alebo polčasu a rôznych prestávok.

Akú pozíciu hráš ty a čo je jej úlohou?

Moja pozícia sa volá running back a stojím za quaterbackom, nadhadzovačom, ktorý rozohráva hru. Musím byť veľmi rýchly a mať nejakú tú atletickosť, keďže mojou úlohou je, po tom, čo mi quaterback podá loptu, s ňou prebehnúť čo najďalej na ihrisku.

Foto: Ema Jasková

Aký bol zatiaľ najväčší úspech tvojho tímu?

Najväčší úspech všeobecne od St. Nicolaus Monarchs je, že sme sa dostali do finále československej ligy YOUTHBOWL IX, ktoré sme bohužiaľ prehrali 20:56 proti Prague Black Panthers. Ale aspoň sme sa dostali do finále po 16 rokoch, čo sa nikomu predtým v Monarchs nepodarilo.

Máš nejakých obľúbených hráčov alebo tímy? Kto ťa inšpiruje?

Moji najobľúbenejší hráči v mojom tíme sú Martin Melich, náš quarterback, a Krištof Šarkozy, alias Shark. Ale takí zahraniční, s ktorými si asi nikdy v živote nepodám ruku, by boli Patrick Mahomes a Travis Kelce.

Pozeraš radšej zápasy, alebo si radšej priamo na ihrisku?

Predtým, ako ma draftli do tímu, som v živote o americký futbal nezakopol a ani som nerozumel tej hre, ktorá sa odohrávala v telke. Neskôr som to začal pozerať naplno a asi každý deň som si pozrel nejaký zápas, aby som chápal, ako presne sa taký zápas odohráva. Ale samozrejme, je to väčšia zábava byť na ihrisku v praxi.

Aké vlastnosti by podľa teba mal mať dobrý hráč amerického futbalu?

Strašne veľa ľudí by povedalo, že sila a rýchlosť sú to najdôležitejšie. Čo je pravdivé, ale veľmi dôležité je aj mať silnú mentalitu. Pretože v momente, ako sa postavíte na ihrisko, začnete o sebe pochybovať. Uvedomíte si, že to nie ste vy proti protihráčovi, ale ste to jednoducho vy proti samému sebe. Preto tá mentálna príprava u nás funguje, máme mentálnych koučov, ktorí nás podporujú. Verím v to, že keď k nám príde fyzicky nepripravený hráč, ktorý má silnú mentalitu a verí v seba, tak je schopný poraziť fyzicky pripraveného hráča.

Kde sa vidíš v budúcnosti? Ako profesionálny hráč alebo máš iné plány?

Nad tým som, samozrejme, rozmýšľal, ale taký najrealistickejší gól je ísť na VŠMU a ďalej sa venovať scenáristike a réžii. Ale chcel by som aj vycestovať do zahraničia a mať to šťastie, zahrať si za väčší americký tím profesionálne a možno si s tým vedieť aj zarobiť.

Máš aj iné koníčky? Ak áno, aké?

Tak ja ako zakomplexovaný športovec toho veľa nemám, ale povedal by som, že určite fotografia je jedným z mojich koníčkov. Venujem sa aj filmovej tvorbe a hrám na gitare.

Laura Laurová

Šport

Zúčastnili sme sa florbalového turnaja stredných škôl - okresné kolo.

Dňa 28.11.2023 sme sa zúčastnili turnaja stredných škôl v basketbale dievčat - okresné kolo.

Dňa 29.11.2023 sme sa zúčastnili basketbalového turnaja stredných škôl - okresné kolo.

Dňa 4.12.2023 sme sa zúčastnili volejbalového turnaja stredných škôl - okresné kolo.

Dňa 1.12.2023 sme sa zúčastnili šachového turnaja stredných škôl - krajské kolo.

Foto: Schiskhoferová, Gremberger, Urbánková, 3, B

Slice of life: UATcats

by L. Laurová

To be continued...

Ilustrácia: Laura Laurová

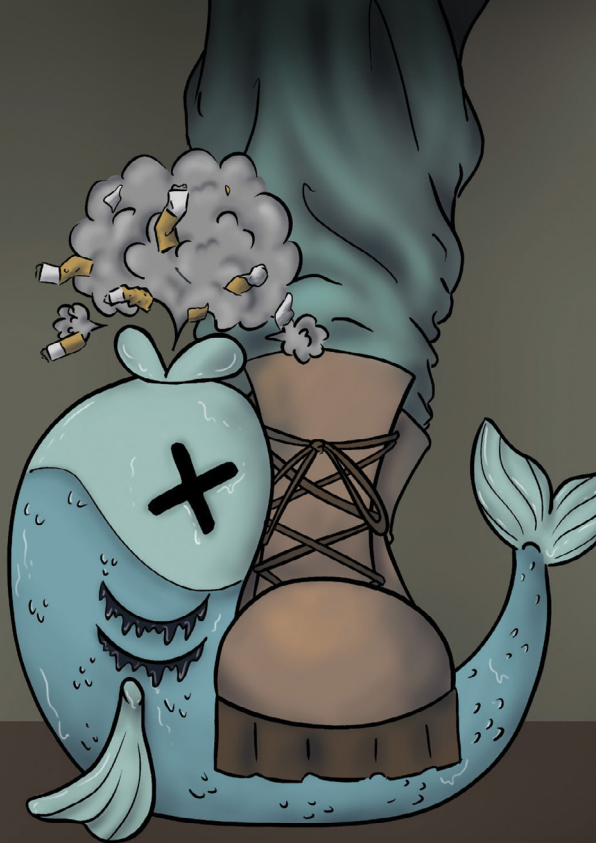
**YOUR
BODY**

**SCREAMS
INSIDE
YOU**

FAJČENIE JE PASCA

UTEČ Z NEJ EŠTE DNES

Fajčenie

Protifajčiarské práce žiakov **SŠUPAT**

STOP GAMBLING
WITH YOUR
LIFE

**put it out
before it
puts you
out**

V galérii UAT 2
20.12.2023